

بررسی سوء رفتار علمی میان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه:

مطالعه مرور سیستماتیک

رویا پورنقی^۱

۱-استادیار پژوهشگاه علوم و فناوری اطلاعات ایران (ایرانداک)، پژوهشکده علوم اطلاعات، گروه علم

سنجی و تحلیل اطلاعات

Pournaghi@irandoc.ac.ir

خلاصه

مؤسسات علمی به طور مکرر بر این مسئله تاکید دارند که باید استراتژی‌هایی جهت کاهش سرقت علمی در میان دانشجویان و محققان خود بکار گیرند. هدف اصلی پژوهش حاضر بررسی و شناسایی مصادق‌های سوء رفتار علمی میان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه است. پژوهش حاضر به روش مرور سیستماتیک انجام شد. مراحل این پژوهش طبق استاندارد کوکران در هشت گام: انتخاب موضوع، تعیین معیارهای ورود و خروج، تعیین استراتژی جستجو با استفاده از ابزارهای موجود در پایگاه اطلاعاتی و کلیدواژه‌های مرتبط استاندارد، تعیین مکان مطالعه (در پژوهش حاضر مناسبترین پایگاه‌های اطلاعاتی موجود شامل اسکوپوس، وب آو ساینس و پابمد بود)، انتخاب مطالعات (مطالعه چکیده ۳۷۲۷ مقاله)، ارزیابی کیفیت (انتخاب ۶۲ مقاله)، استخراج داده‌ها، تحلیل و ارائه نتایج انجام شد. نتایج پژوهش نشان داد که مصادیق سرقت علمی در کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه متفاوت است. در کشورهای توسعه یافته بیشتر مصادیق شامل تقلب در تکالیف کلاسی و تقلب در جلسه امتحان است که از مصادیق بدرفتاری دانشگاهی است و کمتر مصادیق سرقت علمی محسوب می‌شود و در کشورهای در حال توسعه بیشتر مصادیق مرتبط با سرقت علمی خصوصاً مصادیق کپی کردن نادرست و استناد نادرست و پارافریز کردن نادرست است و همچنین همکاری‌های غیر مجاز مانند سایه نویسی و تبانی است. نکته قابل توجه این است که در هردوی کشورهای دستکاری (جعل و تحریف) اطلاعات در بین دانشجویان دانشگاه در کمترین میزان مصادیق است. به نظر میرسد برنامه ریزی جهت کاهش مصادیق سرقت علمی با تاکید بر مصادیق‌های به دست آمده در هر دسته از کشورها جهت کاهش و پیشگیری از این موضوع می‌تواند مفید و موثر باشد. نکته مهم در این زمینه وجود قوانین و مقررات مبارزه با سرقت علمی و آموزش‌های پیشگیری از آن در کشورهای توسعه یافته بود و میزان آشنایی و آگاهی دانشجویان با قوانین و مقررات مورد بررسی پژوهش‌های بسیاری قرار گرفته بود، لیکن در کشورهای در حال توسعه در مرحله تدوین قوانین و مقررات هستند و در مرحله آغاز آموزش‌های جلوگیری از سرقت علمی می‌باشند.

کلمات کلیدی: سوء رفتار علمی، سرقت علمی، پژوهش، کشورهای توسعه یافته، کشورهای در حال توسعه.

۱. مقدمه

نوشته‌های علمی عموماً حاصل و فرآورده دانشگاه‌ها و پژوهشگاه‌هایی است که در خط مقدم آموزش و پژوهش قرار دارند. در دهه‌های اخیر، تدوین آیین نامه‌ها و قوانین مختلف سنجش و ارزیابی نویسندگان در سطح دانشگاه‌ها و پژوهشگاه‌ها، سبب تغییر و دگرگونی انگیزه‌های نگارش علمی و ادبی شده است. انگیزه‌هایی چون انتشار افکار تازه و ایده‌های بدیع و کمک به پیشبرد پژوهش‌های علمی، در نگارش متون علمی شایسته و قابل تقدیر است. لیکن در جامعه دانشگاهی کنونی، ارتقای شغلی و تحصیلی، مدرک گرایی، و ... نیز به عنوان انگیزه‌های نگارش علمی در دوران جدید خصوصاً در میان دانشجویان دانشگاه مطرح شده‌اند.

با افزایش تعداد دانشگاه‌ها و مراکز آموزش عالی و به تبع آن رشد فزاینده انتشارات علمی، نگرانی در خصوص بد اخلاقی‌های علمی و عدم صداقت علمی در سطح جهان رو به افزایش است (۱). نقشه سه بعدی بد اخلاقی‌های علمی کشورهای جهان نشان می‌دهد نرخ شیوع بد اخلاقی‌های علمی در کشورهای چین، مالزی، مکزیک، تایوان، پاکستان، ایران، عربستان سعودی، هنگ کنگ، کره جنوبی و مصر، بالا می‌باشد (۲). تقریباً همه آنها در میان کشورهای در حال توسعه قرار داشته و در برنامه‌ریزی‌های خود به توسعه آموزش عالی و پژوهش پرداخته‌اند. این کشورها هم اکنون، در حال گذار از مرحله توسعه در این بخش هستند. کشورهای در حال گذار از مرحله توسعه آموزش عالی، اغلب کشورهایی هستند که بیش‌ترین بد اخلاقی‌های علمی در انتشاراتشان دیده می‌شود چرا که محققان در این کشورها تحت فشار بسیاری هستند و مصداق عبارت "منتشر کن یا بمیر" می‌باشند (۳). بنابراین، این کشورها باید عمیقاً به دنبال ایجاد فرهنگ صداقت پژوهشی در میان جوامع دانشگاهی و تغییر نگرش از کمیت به کیفیت انتشارات باشند.

بد اخلاقی‌های علمی در دانشگاه‌ها تنها مختص کشورهای در حال توسعه نیست و تبدیل به یک مسئله جهانی شده است. بر اساس آمار ارائه شده در پایگاه اسکوپوس، کشورهای که بیش‌ترین میزان مطالعه را در خصوص بد اخلاقی‌های علمی دانشگاهی منتشر کرده‌اند به ترتیب عبارتند از: ایالات متحده آمریکا، انگلستان، استرالیا، کانادا، چین، ترکیه، آلمان، نیوزلند، اسپانیا و هلند است و کشورهایی چون زامبیا، تونس، تانزانیا و شیلی کم‌ترین مطالعات را داشته‌اند. گویی کشورهای توسعه یافته به جهت توسعه و گسترش آموزش عالی پیش از این درگیر مسئله صداقت دانشگاهی شده و زودتر از سایر کشورها به ضرورت مطالعه در این زمینه دست یافته‌اند. بر اساس حوزه موضوعی نیز پایگاه اسکوپوس نشان داد بیش‌ترین پژوهش‌ها در این حوزه در زمینه و بافت علوم اجتماعی، علوم پزشکی، هنر و علوم انسانی، روانشناسی، تجارت مدیریت و حسابداری است.

گسترش پدیده‌هایی چون سرقت علمی و سایر مصداق‌های بد اخلاقی علمی در دانشگاه می‌تواند در طولانی مدت اعتماد و اتکا به پژوهش و یافته‌های پژوهشی را با چالش مواجه کند. کم توجهی سیاست‌گذاران علمی و پژوهشی به این امر، باعث رواج آن شده و می‌تواند دامنه آن را روز به روز گسترده‌تر و قدرتمندتر سازد. بدون شک، تداوم این مسئله، و گسترش و ترویج سرقت علمی می‌تواند خسارات جبران‌ناپذیری بر بدنه علمی دانشگاه‌ها و فضای پژوهشی در کشور وارد سازد. عدم اعتماد و اتکا به یافته‌های پژوهشی، عدم سرمایه‌گذاری کارآمد در حوزه‌های پژوهشی، افزوده شدن پژوهشگران بی‌تجربه به فضای علمی کشور، عدم رشد ایده‌ها و آثار مبتکرانه در بافت‌های علمی، و غیره تنها تعداد کمی از پیامدهای ترویج سرقت علمی هستند. در زمینه مسائل اجتماعی نیز همانند بیماری‌ها پیشگیری مقدم بر درمان است (۴).

حال با افزایش میزان مصداق بد اخلاقی علمی، آنچه اهمیت دارد این است که چگونه می‌توان با برنامه‌ریزی درست و منطقی بد اخلاقی علمی خصوصاً سرقت علمی را کاهش داد؟ این پژوهش با هدف بررسی و شناسایی سوء رفتار علمی میان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه انجام شده است و بر آن است تا بررسی نماید تفاوتی بین کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه در این موضوع وجود دارد یا خیر؟، در راستای بررسی هدف حاضر از روش مرور سیستماتیک بهره گرفته شده است. با توجه به اینکه نتایج مطالعات مرور سیستماتیک بازتاب ملی و بین‌المللی دارد، کمک بسیاری به شناخت مشکلات و آرایه راهکارها و برنامه‌ریزی‌های مدیریتی کوتاه مدت و بلند مدت جهت رفع این مشکل می‌کند. از طرف دیگر مطالعات مرور سیستماتیک در هر حوزه موضوعی معمولاً هر چند سال یکبار و غیر تکراری انجام می‌شود و سایر پژوهشگران در سراسر جهان از خروجی‌های آن بهره می‌گیرند. تاکنون پژوهشی در این زمینه با این روش صورت نگرفته که بر اهمیت و نوآوری آن می‌افزاید.

۲. روش کار

این مطالعه از نوع مطالعات توصیفی است چرا که به بررسی و توصیف وضعیت حاضر می‌پردازد. از لحاظ هدف پژوهش نیز کاربردی است. با توجه به روش اجرای مطالعه مرور نظام مند یا سیستماتیک تلقی می‌گردد. مراحل این پژوهش طبق استاندارد کوکران در هشت گام: انتخاب موضوع، تعیین معیارهای ورود و خروج، تعیین استراتژی جستجو با استفاده از ابزارهای موجود در پایگاه اطلاعاتی و کلیدواژه‌های مرتبط استاندارد، تعیین مکان مطالعه (در پژوهش حاضر مناسبترین پایگاه‌های اطلاعاتی موجود شامل اسکوپوس، وب آو ساینس و پایمد بود)، انتخاب مطالعات (مطالعه چکیده ۳۷۲۷ مقاله)، ارزیابی کیفیت (انتخاب ۶۲ مقاله)، استخراج داده‌ها، کدگذاری، تحلیل و ارائه نتایج انجام شد.

پس از انتخاب موضوع که در حوزه مصادیق بدرفتاری علمی در میان دانشجویان دانشگاه‌ها بود تعیین معیارهای ورود و خروج شامل مطالعاتی بود که بر روی دانشجویان (زن و مرد) مشغول به تحصیل در دانشگاه یا مراکز پژوهشی و در تمامی گروه‌های سنی و در مقاطع تحصیلی مختلف صورت گرفته است. پژوهش‌هایی که در مجلات علمی و پژوهشی معتبر به چاپ رسیده باشند در این مطالعه وارد شدند. هم‌چنین، پژوهش‌هایی که خروجی آنها مصادیق بدرفتاری علمی و سرقت علمی باشد.

برای تعیین مکان مطالعه بررسی تمامی مقالات مرتبط پیشنهادی با استفاده از انواع پایگاه‌های داده صورت می‌گیرد. این مسئله با در نظر گرفتن همپوشانی برخی پایگاه‌ها و عدم همپوشانی‌ها انجام شد. در پژوهش حاضر مناسب‌ترین پایگاه‌های اطلاعاتی موجود شامل اسکوپوس، وب آو ساینس، و پاب‌مد بود. استراتژی جستجو با استفاده از ابزارهای موجود در پایگاه اطلاعاتی و کلیدواژه‌های مرتبط استاندارد طراحی شد. در مجموع ۳۷۲۷ مقاله شناسایی شد. نمونه سینتکس استفاده شده برای جستجو در پایگاه اطلاعاتی اسکوپوس:

((TITLE-ABS-KEY (plagiarism OR authorship OR copyright OR copyright infringement OR "Literary ethics" OR literature OR quotation OR Torts OR "Imitation in literature" OR "Originality in literature" OR "Research – moral and ethical aspects" OR "Research ethics" OR "Academic dishonesty" OR "Awareness about plagiarism" OR "Falsify Research" OR "Fabricate and falsify data" OR "Professional misconduct" OR "behavior of colleagues" OR falsification OR fabrication OR "scientific misconduct" OR "academic integrity" OR "academic honesty" OR cheating OR "academic self-concept" OR "writing self-efficacy" OR "academic misconduct")) AND (TITLE-ABS-KEY ("Students-Ethics" OR Ethics OR Students OR "Student ethics" OR Education OR "Student writers"))) AND (TITLE-ABS-KEY (universit* OR college* OR "degree-granting institution*" OR "higher education institution*" OR "higher education provider*" OR "institutions of higher education" OR "post secondary institution*" OR "education, higher"))

با مطالعه چکیده مقالات و بررسی معیارهای ورود و خروج مطالعه مقالات مرتبط و مناسب انتخاب شدند. این مرحله توسط دو محقق به طور همزمان انجام شد و نتایج آنها با یکدیگر مقایسه شد تا منبعی به اشتباه از پژوهش حذف نشود. پس از حذف مقالات نامرتبط، متن کامل مقالات مرتبط دانلود و برای مرحله ارزیابی کیفیت آماده شدند (۲۱۸ مقاله غربال و انتخاب شد).

پس از انتخاب مطالعات، ارزیابی کیفیت صورت گرفت. در این مرحله ابتدا ابزار ارزیابی کیفیت طراحی شد. این ابزار با استفاده از ابزارهای موجود و تغییراتی که متناسب با نیاز پژوهش حاضر است، طراحی و مورد استفاده قرار گرفت. سپس، منابع استخراج شده (۲۱۸ منبع) توسط حداقل دو نفر پژوهشگر به طور مستقل مطالعه و مرور شدند و در صورت رد شدن، دلیل مربوطه در جدولی ذکر گردید. در صورت اختلاف نظر بین افراد، نفر سوم داوری نمود. در نهایت تمامی مطالعات وارد مطالعه شده، توسط یک نفر متخصص و صاحب‌نظر، در آن زمینه کنترل و تایید گردید. مقالات ارزیابی شده بعد از حذف مقالات تکراری ۶۲ عدد بود که وارد مطالعه شدند. در مرحله بعد پس از طراحی فرم استخراج داده، متن کامل تک تک مقالات شایسته ورود به پژوهش، مطالعه و داده‌های مورد نیاز برای تحلیل استخراج و کدگذاری شدند. و در نهایت جمع‌بندی و دسته‌بندی شدند و یافته‌های پژوهش ارائه شد.

۳. یافته‌ها

در پاسخ به پرسش پژوهش مبنی بر "آیا مصادیق سرقت علمی در میان دانشجویان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه متفاوت است؟"، "مصادیق سرقت علمی در میان دانشجویان کشورهای منطقه به چه میزان است؟" و "مصادیق سرقت علمی در میان دانشجویان کشورهای جهان اسلام به چه میزان است؟" یافته‌های کلی در جداول ۱ ارائه شده است. برای پاسخ به این سوالات در ابتدا از میان ۶۲ مقاله مورد تحلیل مقالاتی که همزمان به مصادیق و میزان آن پرداخته بودند استخراج شد. در این مرحله مقالاتی که فقط به مصادیق پرداخته بودند به جهت اینکه نامشخص بود هر کدام از آن مصادیق چقدر در کشور مربوطه صورت میگیرد از این بخش حذف گردید. بنابراین تحلیل بر مبنای داده‌هایی از مصادیق صورت گرفت که میزان مشخصی اعلام شده بود. بر این مبنا ۳۰ مطالعه مورد تحلیل قرار گرفت که داده‌های در جدول ذیل ارائه شده است.

در مرحله بعد با استخراج بیشترین مصادیق ارتکاب شده در هر کشور تمایل دانشجویان هر کشور در جهت انجام مصادیق خاص و برجسته تر سرقت علمی مشخص شد و در نهایت در جدول ۲ الی ۵ مصادیق سرقت علمی و بدرفتاری های دانشگاهی در هر کدام از کشورهای توسعه یافته، در حال توسعه، کشورهای منطقه و کشورهای جهان اسلام مشخص شد.

جدول ۱. مصادیق سرقت علمی و میزان آن در مطالعات مورد استفاده در تحلیل

منبع	کشور	مصادیق سرقت علمی و میزان آن
Comas et al.(2011)	اسپانیا	۱. جای کسی دیگری امتحان دادن (خوداظهاری: ۲,۳ درصد، از نظر دیگران: ۲۲,۹ درصد)، ۲. اجازه تقلب به دیگران سر جلسه امتحان (خوداظهاری: ۷۴,۴ درصد، از نظر دیگران: ۸۸,۸ درصد)، ۳. استفاده از فناوری‌های جدید برای تقلب (خوداظهاری: ۲,۵ درصد، از نظر دیگران: ۳۷,۸ درصد)، ۴. استفاده غیرقانونی از یادداشت سر جلسه امتحان (خوداظهاری: ۴۳,۴ درصد، از نظر دیگران: ۸۶,۶ درصد)، ۵. کپی کردن از روی برگه دیگران سر جلسه امتحان (خوداظهاری: ۴۶,۴ درصد، از نظر دیگران: ۸۸,۱ درصد)، ۶. داندلود یک اثر از اینترنت و ارائه آن به عنوان کار خود (خوداظهاری: ۶,۷ درصد، از نظر دیگران: ۶۸,۱ درصد)، ۷. کپی کردن یک مقاله از اینترنت و ارائه به عنوان اثر خود (خوداظهاری: ۳۴,۷ درصد، از نظر دیگران: ۷۸,۹ درصد)، ۸. کپی و چسباندن یک متن از اینترنت در مقاله خود بدون استناد (خوداظهاری: ۶۱,۱ درصد، از نظر دیگران: ۸۶,۵ درصد)، ۹. سرقت علمی در منابع چاپی (خوداظهاری: ۴۸ درصد، از نظر دیگران: ۸۳,۳ درصد)، ۱۰. استخدام یک نفر برای انجام تکالیف (خوداظهاری: ۳,۳ درصد، از نظر دیگران: ۳۰,۲ درصد)، ۱۱. انجام تکلیف برای افراد دیگر (خوداظهاری: ۲۹,۷ درصد، از نظر دیگران: ۴۷,۱ درصد)، ۱۲. دادن مقاله‌ای که پیش تر ارائه شده به دوستان (خوداظهاری: ۴۹,۵ درصد، از نظر دیگران: ۸۱,۴ درصد)، ۱۳. ارائه یک تکلیف برای چندین درس (خوداظهاری: ۲۵,۸ درصد، از نظر دیگران: ۷۶,۹ درصد)، ۱۴. ارائه مقاله‌ای که پیشتر توسط یک دانشجوی دیگر ارائه شده است (خوداظهاری: ۲۸,۶ درصد، از نظر دیگران: ۷۹,۷ درصد)، ۱۵. کپی کردن بخش‌هایی از یک تکلیف پیش تر ارائه شده (خوداظهاری: ۵۰ درصد، از نظر دیگران: ۸۴,۳ درصد)، ۱۶. دستکاری فهرست منابع و مآخذ (خوداظهاری: ۵۳,۱ درصد، از نظر دیگران: ۷۹,۶ درصد).
Gómez, Salazar & Vargas (2013)	اسپانیا	سرقت علمی (۵۳ درصد)

Vazquez (2012)	اسپانیا	سرقت علمی (۷۴,۶ درصد)
Curtis & Vardanega (2016)	استرالیا	در هر سه سال پیمایش بیش از ۶۰ درصد دانشجویان گفته‌اند که دست کم مرتکب یکی از شکل‌های سرقت علمی شده‌اند.
Brimble & Stevenson-Clarke (2005)	استرالیا	۱. کپی کردن پاسخ سوالات از روی دانشجویان دیگر (۱۹ درصد)، ۲. اجازه دادن به دانشجویان دیگر برای تقلب (۱۴ درصد)، ۳. همراه داشتن مواد و ابزارهای غیرمجاز سر جلسه امتحان (۱۲ درصد)، ۴. گفتن پاسخ سوالات سر جلسه امتحان با اشاره به دوستان (۱۱ درصد)، ۵. دریافت پاسخ سوالات سر جلسه امتحان با اشاره از دوستان (۹ درصد)، ۶. فرستادن شخصی دیگر به جای خود سر جلسه امتحان (۴ درصد)، ۷. ادامه دادن به نوشتن پاسخ سوالات امتحان پس از پایان یافتن زمان قانونی (۵۳ درصد)، ۸. دسترسی غیرقانونی به مواد غیرمجاز پیش از برگزاری امتحان همانند برگه سوالات یا برگه پاسخ‌ها (۸ درصد)، ۹. بهانه‌گیری دروغین برای درخواست توجه خاص در امتحان (۱۳ درصد)، ۱۰. افزودن منابع استفاده نشده به فهرست منابع (۴۵ درصد)، ۱۱. استخدام یک نفر برای تکمیل تکالیف (۶ درصد)، ۱۲. نگارش تکالیف برای افراد دیگر (۱۱ درصد)، ۱۳. پارافریز کردن مطالب بدون استناد به آنها (۷ درصد)، ۱۴. کپی نقل قول‌ها بدون آوردن علامت نقل قول (۴۹ درصد)، ۱۵. کپی کردن مطالب بدون استناد به آنها (۳۰ درصد)، ۱۶. کپی مطالب تکالیف دیگر دانشجویان بدون رضایت آنها (۹ درصد)، ۱۷. کپی مطالب تکالیف دیگر دانشجویان با رضایت آنها (۱۵ درصد)، ۱۸. تحریف نتایج پژوهش دیگران (۲۱ درصد)، ۱۹. کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۵۴ درصد)، ۲۰. ممانعت از دسترسی دیگر دانشجویان به منابع مورد نیاز برای تکمیل تکالیف (۱۰ درصد)
MARSDEN et al. (2005)	استرالیا	تقلب (۴۱ درصد)، ۲. سرقت علمی (۸۱ درصد)، ۳. تحریف (۲۵ درصد) تقلب بیش از دیگر گونه‌های بدرفتاری دانشگاهی در بیان دانشجویان شایع است.
Erikson & McGee (2015)	استرالیا	۱. دادن تکلیف خود به دوستان به عنوان الگوی انجام تکلیف (۵۵,۵۶ درصد)، ۱. کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۴۸,۶۱ درصد) ۳. کپی چند جمله از یک منبع بدون استناد (۴۴,۴۴ درصد)
Selwyn (2008)	انگلستان (UK)	۱. کپی چند جمله از یک وب‌سایت در مقاله بدون استناد (۵۹ درصد)، ۲. کپی چند پاراگراف از یک وب‌سایت در مقاله بدون استناد (۳۰ درصد)، ۳. کپی چند صفحه از یک مقاله یا تکلیف بر روی اینترنت (۱۲ درصد)، ۴. کپی کل یک مقاله یا تکلیف از اینترنت (۴ درصد)، ۵. خرید یک مقاله از اینترنت (۳ درصد) نزدیک به سه پنجم دانشجویان اعتراف به سرقت علمی برخط طی یک سال گذشته کرده‌اند.
Folýnek & Čech (2012)	انگلستان، چک، لهستان، لیتوانی، قبرس، بلغارستان	سرقت علمی (انگلستان= ۲۳,۴ درصد، چک= ۲۳,۶ درصد، لهستان= ۳۸,۵ درصد، لیتوانی= ۲۵ درصد، قبرس= ۹,۱ درصد، بلغارستان= ۰ درصد)

Ryan et al. (2016)	ایالات متحده	۱. استفاده از منبع غیرقانونی طی امتحان (۵ درصد)؛ ۲. تقلب از روی دانشجوی دیگر حین امتحان (۹ درصد)؛ ۳. کمک به دانشجوی دیگر برای تقلب در امتحان (۱۶ درصد)؛ ۴. کپی برداری از دانشجویی دیگر در امتحان بدون آگاهی او (۷ درصد)؛ ۵. جعل یا اشتباه نوشتن یک منبع در فهرست منابع و مآخذ (۱۶ درصد)؛ ۶. ارائه یک کار کپی به عنوان کار خود دانشجو (۴۰ درصد)؛ ۷. ارائه کار کسی دیگر به عنوان تکلیف، یا ارائه کار خود در ترم‌های گوناگون (۲۸ درصد)؛ ۸. انجام یک کار انفرادی با همکاری دیگران (۵۳ درصد)؛ ۹. استفاده از کار دیگران بدون استناد (۱۴ درصد).
Hensley, Kirkpatrick & Burgoon(2013)	ایالات متحده	۱. هر نوع تقلب در امتحان (۵۱,۷۱ درصد)، ۲. دسترسی به سوالات امتحان پیش از برگزاری (۴۱,۱۰ درصد)، ۳. کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر بدون آگاهی او (۲۰,۸۹ درصد)، ۴. از کسی دیگر پاسخ سوالات امتحان را گرفتن (۱۶,۷۸ درصد)، ۵. همراه داشتن یادداشت سر جلسه امتحان (۱۴,۳۸ درصد)، ۶. استفاده از ابزارهای الکترونیکی برای تقلب (۱۱,۹۹ درصد)، ۷. دسترسی غیرقانونی به سوالات امتحان و یافتن پاسخ‌ها (۸,۹۰ درصد)، ۸. امتحان دادن فردی دیگر به جای دانشجو (۲,۵۰ درصد)، ۹. انجام هرگونه سرقت علمی (۱۹,۸۶ درصد)، ۱۰. ارائه مقاله‌ای دارای جمله‌های کپی شده از آثار دیگر (۱۱,۳۰ درصد)، ۱۱. ارائه یک مقاله برای چندین درس (۹,۲۵ درصد)، ۱۲. ارائه مقاله فردی دیگر با تغییرات جزئی (۶,۵۱ درصد)، ۱۳. ارائه یک مثال دارای چندین پاراگراف کپی شده از آثار دیگر (۶,۱۶ درصد)، ۱۴. ارائه مقاله‌ای کپی شده از چندین وبسایت (۵,۱۴ درصد)، ۱۵. استخدام فردی برای نگارش مقاله (۲,۷۴ درصد)، ۱۶. خرید مقاله و ارائه آن (۱,۰۳ درصد)، ۱۷. بهانه‌های دروغین (۱۲,۶۷ درصد)، ۱۸. بهانه‌های دروغین برای گرفتن زمان بیشتر برای انجام تکالیف (۹,۹۳ درصد)، ۱۹. بهانه‌های دروغین برای پرهیز از شرکت کردن در امتحان (۷,۸۸ درصد) تقلب در امتحان رایج‌ترین نوع بدرفتاری دانشگاهی است.
Kuczenski(2013)	ایالات متحده	۱. دسترسی به سوالات امتحان پیش از برگزاری (۱۸,۳ درصد و ۱۴,۳ درصد)، ۲. کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر بدون آگاهی او (۴,۸ و ۱۲,۸ درصد)، ۳. همراه داشتن یادداشت سر جلسه امتحان (۱۴,۳۸ و ۷,۱ و ۳,۳ درصد)، ۴. استفاده از ابزارهای الکترونیکی برای تقلب (۱,۶ درصد)، ۵. کمک به دیگران در تقلب کردن (۷,۹ درصد)، ۶. تقلب در امتحان به هر روش دیگری (۱۴,۳ و ۲۰,۹ درصد)، ۷. کار گروهی بر روی تکالیف فردی (۶۸,۳ و ۴۵,۱ درصد)، ۸. دریافت کمک غیرقانونی برای انجام تکالیف (۴۸,۴ و ۳۶,۳ درصد)، ۹. ارائه تکلیف فردی دیگر به نام خود (۱۵,۹ و ۴,۴ درصد)، ۱۰. کپی کردن تکلیف دانشجویی دیگر (۵۹,۵ و ۳۸,۵ درصد)، ۱۱. کپی کردن برنامه کامپیوتری دانشجویی دیگر (۴۵,۲ و ۲,۲ درصد)، ۱۲. کپی کردن یک برنامه کامپیوتری از اینترنت بدون استناد (۱۲,۷ و ۱۵,۴ درصد)، ۱۳. بهانه‌های دروغین برای گرفتن زمان بیشتر برای انجام تکالیف (۴,۸ و ۲۰,۹ درصد)، ۱۴. ارائه مقاله‌ای دارای جمله‌های کپی شده از آثار دیگر بدون استناد (۱۵,۱ و ۳۱,۹ درصد)، ۱۵. ارائه مقاله‌ای دارای جمله‌های کپی شده از اینترنت بدون استناد (۲۲,۲ و ۳۸,۵۰ درصد)، ۱۶. افزودن فهرست منابع و مآخذ اشتباه (۵,۶ و ۱۴,۳ درصد)، ۱۷. کپی کردن از یک منبع دیگر کلمه به کلمه و ارائه به نام خود (۲,۴ و ۳,۳ درصد)، ۱۸. ارائه مقاله دانشجویی دیگر به نام خود (۰,۸ و ۲,۲ درصد)، ۱۹. درست کردن یک مقاله که بخش اعظم آن از اینترنت کپی شده است (۰,۸ و ۲,۲ درصد)، ۲۰. داده‌سازی آزمایشگاهی (۵۷,۱ درصد)، داده‌سازی داده‌های پژوهشی (۳,۲ درصد)

Loveitt-Hooper et al. (2007)

ایالات متحده

۱. دسترسی به سوالات امتحان پیش از برگزاری توسط دانشجویانی که پیش تر آزمون داده‌اند (۸۵ درصد)، ۲. کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر بدون آگاهی او (۵۷ درصد)، ۳. همراه داشتن یادداشت سر جلسه امتحان (۴۹ درصد)، ۴. تقلب در کلاسی که توسط استادی تدریس می‌شود که به او علاقه ندارید (۶۲ درصد)، ۵. کمک به دیگران در تقلب کردن (۷۰ درصد)، ۶. تقلب در امتحان به هر روش دیگری (۴۷ درصد)، ۷. تقلب در کلاسی که توسط استادی تدریس می‌شود که به او علاقه دارید (۵۴ درصد)، ۸. دریافت کمک غیرقانونی برای انجام تکالیف (۶۴ درصد)، ۹. ارائه اثر فردی دیگر به نام خود (۳۵ درصد)، ۱۰. کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر با آگاهی او (۶۰ درصد)، ۱۱. کپی کردن برنامه کامپیوتری دانشجویی دیگر (۳۴ درصد)، ۱۲. داده‌سازی داده‌های پژوهشی (۳۹ درصد)، ۱۳. بهانه‌های دروغین برای گرفتن زمان بیشتر برای انجام تکالیف (۴۳ درصد)، ۱۴. ارائه مقاله‌ای دارای جمله‌های کپی شده از آثار دیگر بدون استناد (۶۹ درصد)، ۱۵. ارائه مقاله‌ای دارای جمله‌های کپی شده از اینترنت بدون استناد (۶۵ درصد)، ۱۶. افزودن فهرست منابع و مآخذ اشتباه (۴۷ درصد)، ۱۷. کپی کردن از یک منبع دیگر کلمه به کلمه و ارائه به نام خود (۳۶ درصد)، ۱۸. ارائه تکلیف کلاسی یا مقاله دانشجویی دیگر به نام خود (۴۴ درصد)، ۱۹. درست کردن یک مقاله که بخش اعظم آن از اینترنت کپی شده است (۲۷ درصد)، ۲۰. داده‌سازی آزمایشگاهی (۴۲ درصد)

Stephens, Young & Calabrese (2007)

ایالات متحده

۱. کپی کردن تکالیف درسی (۳۷ درصد)، ۲. همکاری غیرمجاز (۴۶،۴ درصد)، ۳. سرقت علمی چند جمله (۳۸،۲ درصد)، ۴. سرقت علمی کل یک مقاله (۲،۱ درصد)، ۵. استفاده از یادداشت‌های تقلب سر جلسه امتحان (۱۳،۶ درصد)، ۶. نوشتن از روی دست دیگران سر جلسه امتحان (۹،۶)؛ انجام بدرفتاری دانشگاهی به طور کلی (۶۸ درصد)

Spear & Miller(2012)

ایالات متحده

۱. انجام یک امتحان برخط با حضور دوستان (۸،۷۲ درصد)، ۲. اجازه دادن به دیگران برای کپی تکلیف خود (۷،۳۸ درصد)، ۳. کپی تکلیف دیگران با آگاهی آنها (۷،۳۸ درصد)، ۴. کپی یا پارافریز کردن متن از کتاب بدون استناد (۷،۳۸ درصد)، ۵. دستکاری فهرست منابع و مآخذ (۷،۳۸ درصد)، ۶. بزرگنمایی گزارشی از مشارکت کلاسی (۶،۷۱ درصد)، ۷. دریافت پاسخ سوالات امتحان در همکلاسی‌ها (۴،۰۳ درصد)، ۸. اجازه دادن به دیگران برای کپی پاسخ سوالات امتحان (۳،۳۶ درصد)، ۹. جعل نسخه پزشک یا دیگر بهانه‌های دروغین برای تمدید زمان انجام تکلیف یا امتحان (۲،۶۸ درصد)، ۱۰. دسترسی غیرمجاز به اطلاعاتی درباره امتحان پیش از برگزاری (۲،۶۸ درصد)، ۱۱. امضای حضور در جلسه به جای دوستان یا گماردن کسی برای امضا به جای شما (۲،۶۸ درصد)، ۱۲. دادن هدیه یا چیزی به اساتید برای جلب توجه آنها (۲،۰۱ درصد)، ۱۳. ارائه یک تکلیف به چند کلاس (۲،۰۱ درصد)، ۱۴. انجام تکلیف برای دیگران (۱،۳۴ درصد)، ۱۵. شرکت در جلسه امتحان به جای دیگران (۱،۳۴ درصد)، ۱۶. گماردن یکی به جای خود برای شرکت در جلسه امتحان (۱،۳۴ درصد)، ۱۷. کپی مطالب در تکالیف دیگران بدون آگاهی آنها (۰،۶۷ درصد)، ۱۸. استخدام یکی برای انجام تکالیف (۰،۶۷ درصد)، ۱۹. تغییر نمره (۰،۶۷ درصد)، ۲۰. ارائه یک کار خریداری شده از بیرون به جای تکلیف کلاسی (۰ درصد)

Hard et al.(2006)

ایالات متحده

۱. دسترسی به برگه یا پاسخ سوالات یکی دیگر سر جلسه امتحان با نقشه قبلی (۲۶،۹ درصد)، ۲. دسترسی به برگه یا پاسخ سوالات یکی دیگر سر جلسه امتحان بدون نقشه قبلی (۳۹،۴ درصد)، ۳. آوردن هر چیز غیرمجاز همانند کتاب یا یادداشت یا دیگر ابزارها سر جلسه امتحان با نقشه قبلی (۲۹،۹ درصد)، ۴. آوردن هر چیز غیرمجاز همانند کتاب یا یادداشت یا دیگر ابزارها سر جلسه امتحان بدون نقشه قبلی (۲۸،۵) ۵. اجازه به دیگران برای نوشتن پاسخ سوالات امتحان از روی دست شما با نقشه قبلی (۳۵،۷ درصد)، ۶. اجازه به دیگران برای نوشتن پاسخ سوالات امتحان از روی دست شما بدون نقشه قبلی (۴۶،۶ درصد)، ۷. دسترسی به یا توزیع سوالات امتحان پیش از برگزاری (۸ درصد)، ۸. ارائه اثر کسی دیگر به عنوان اثر خود (۱۲،۳ درصد)، ۹. آماده کردن تکلیف کسی دیگر برای او (۱۸،۸ درصد)، ۱۰. کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۶۵،۲ درصد)، ۱۱. ارائه یک تکلیف به چند کلاس (۴۲،۹ درصد)، ۱۲. استفاده از مواد غیرمجاز در پژوهش یا تحریف نتایج آن (۳۵،۱ درصد)، ۱۳. کپی مطالب بدون استناد (۶۰،۶ درصد)، ۱۴. کپی مطالب از اینترنت در مقاله و ارائه مقاله به عنوان اثر خود (۳۹،۴ درصد)، ۱۵. خرید یک مقاله و ارائه آن به عنوان اثر خود (۸،۲ درصد)، ۱۶. فروش یا امانت مقاله به کسی دیگر با به گونه‌ای که بتواند به عنوان اثر خود تحویل دهد (۱۸ درصد)

Scanlon & Neumann (2002)	ایالات متحده	نزدیک به ۲۴٫۵ درصد دانشجویان گفته‌اند که دست کم یکبار مرتکب سرقت علمی اینترنتی شده‌اند. ۱. کپی متن بدون استناد (۲۸٫۶ درصد)، ۲. کپی مقاله بدون استناد (۸٫۶ درصد)، ۳. سفارش مقاله به بیرون (۱۰٫۳ درصد)، ۴. پارافریز کردن یک مقاله و تحویل آن (۹٫۱ درصد)
Rezanejad & Rezaei (2013)	ایران	۱. کپی یک جمله بدون استناد (۵۹ درصد)، ۲. کپی یک پاراگراف بدون استناد (۳۰ درصد)، ۳. کپی یک صفحه بدون استناد (۱۲ درصد)، ۴. کپی کل یک مقاله (۴ درصد)
MWAMWENDA & MONYOOE(2000)	آفریقای جنوبی	۱. پارافریز کردن بدون استناد (۳۴٫۴۸ درصد)، ۲. اجازه به دیگران برای کپی تکلیف خود (۱۲٫۰۷ درصد)، ۳. جعل منبع یا دستکاری فهرست منابع و مآخذ (۲۹٫۳۱ درصد)، ۴. کپی مطالب در تکلیف خود از منابع دیگر بدون استناد (۷۶٫۳۲ درصد)، ۵. کپی تکلیف دیگر دانشجویان با آگاهی آنها (۱۲٫۰۷ درصد)، ۶. جابجا کردن کتاب یا نشریه در قفسه کتابخانه برای اطمینان از در دسترس بودن آنها برای خود (۲۰٫۶۹ درصد)، ۷. ارائه یک اثر گروه به عنوان اثر فردی (۲۴٫۱۴ درصد)، ۸. انجام تکالیف برای دیگران (۱۲٫۰۷ درصد)، ۹. نوشتن از روی دست دوستان حین امتحان بدون آگاهی آنها (۵٫۱۷ درصد)، ۱۰. دروغ گویی یا بهانه گیری‌های دروغین برای تمدید تحویل تکالیف (۲۰٫۶۹ درصد)، ۱۱. بردن مواد غیرمجاز سر جلسه امتحان همانند یادداشت (۵٫۱۷ درصد)، ۱۲. دسترسی غیرمجاز به محتوای برگه امتحان پیش از برگزاری (۵٫۱۷ درصد)، ۱۳. کپی تکلیف دانشجویی دیگر بدون آگاهی او (۵٫۱۷ درصد)، ۱۴. نقشه کشیدن با دوستان پیش از امتحان برای تقلب سر جلسه (۵٫۱۷ درصد)، ۱۵. دروغ گویی یا بهانه گیری‌های دروغین برای جلب توجه اساتید (۱۲٫۰۷ درصد)، ۱۶. امتحان به جای کسی دیگر یا گماردن کسی به جای خود برای حضور سر جلسه امتحان (۵٫۱۷ درصد) میزانی از بدرفتاری در میان دانشجویان دیده می‌شود، با این حال این میزان بسیار کمتر از آن چیزی است که از دانشگاه‌های انگلستان و ایالات متحده گزارش شده است.
Ghies et al. (2014)	پاکستان	۱. سرقت علمی (۳۴ درصد)، ۲. دروغ گویی (۱۸٫۵ درصد)، ۳. تقلب در امتحان (۳۲٫۵ درصد)
Shirazi, Jafarey & Moazam (2010)	پاکستان	سرقت علمی (دانشجویان: ۸۲ درصد، اساتید: ۷۳ درصد)
Ramzan et al.(2012)	پاکستان	نزدیک به ۲۴ درصد از دانشجویان اعتراف کرده‌اند که دست کم تا کنون یک بار به صورت عمدی مرتکب سرقت علمی شده‌اند.
Freire(2014)	پرتغال	۱. ارائه اثر کسی دیگر به عنوان اثر خود (میانگین: ۱٫۸۲)، انحراف معیار: ۱٫۰۱۲، ۲. همکاری نکردن در تکالیف گروهی (میانگین: ۱٫۵۶، انحراف معیار: ۰٫۹۳۳)، ۳. تقلب از روی دست دیگران سر جلسه امتحان (میانگین: ۲٫۴۴، انحراف معیار: ۱٫۱۲۶)، ۴. استفاده از ابزارهای غیرمجاز برای انجام تکالیف (میانگین: ۲٫۳۴، انحراف معیار: ۱٫۱۵۷)، ۵. سرقت علمی کلی یا جزئی یک مقاله از طریق اینترنت (میانگین: ۱٫۷۲، انحراف معیار: ۰٫۹۵۸)، ۶. نگارش مقاله برای دیگران (میانگین: ۱٫۹۴، انحراف معیار: ۱٫۰۴۵)، ۷. اجازه دادن به دیگران جهت تقلب سر جلسه امتحان (میانگین: ۳٫۱۹، انحراف معیار: ۱٫۰۶۰)

Lin & Wen (2007)	تایوان	۱. تقلب در امتحان (تقلب از روی دست دیگران: ۷۴٫۸ درصد، گفتن پاسخ سوالات به دانشجویان دیگر: ۷۹٫۲ درصد، استفاده از یادداشت تقلب: ۷۲٫۱ درصد، دریافت سوالات امتحان پیش از برگزاری: ۳۴٫۴ درصد، استفاده از ابزارهای الکترونیکی غیرمجاز: ۱۶٫۸ درصد)، ۲. تقلب در تکالیف درسی (کپی کردن تکالیف دانشجویان دیگر: ۷۸٫۲ درصد، انجام گروهی تکالیف فردی: ۵۳٫۳ درصد، ارائه مقاله یا تکلیف خود به دیگران: ۸۷٫۶ درصد، کمک غیرمجاز به دیگران در انجام تکالیفشان: ۷۹٫۱ درصد، همکاری کم رنگ در تکالیف گروهی: ۵۱٫۲ درصد)، ۳. سرقت علمی (دستکاری فهرست منابع و مآخذ: ۵۵٫۶ درصد، کپی کردن مطالب بدون استناد: ۷۳٫۷ درصد، استناد به منابع بدون رؤیت آنها: ۷۸٫۹ درصد)، ۴. دیگر انواع بدرفتاری دانشگاهی (دستکاری نمره: ۲۰٫۵ درصد، تغییر پاسخ امتحان پس از تصحیح شدن آنها: ۳۱٫۷ درصد، دستکاری اسناد دانشگاهی همانند مدرک و غیره: ۱۲٫۳ درصد، بهانه گیری دروغین برای به تعویق انداختن امتحان یا تحویل تکالیف: ۱۴٫۹ درصد) نزدیک به ۶۱٫۷۲ درصد دانشجویان تایوانی دست کم یک بار مرتکب یکی از گونه های بدرفتاری دانشگاهی شده اند...
Yang, Huang & Chen(2013)	تایوان	۱. سرقت علمی (میانگین زنان: ۱٫۶۳، ۵، میانگین مردان: ۱٫۵۳ از ۵)، ۲. نقض فریبده قانون (میانگین زنان: ۱٫۷۹ از ۵، میانگین مردان: ۰٫۶۳ از ۵)، ۳. تقلب در امتحان (میانگین زنان: ۱٫۷۲ از ۵، میانگین مردان: ۱٫۷۲ از ۵)، ۴. همکاری غیرمجاز (میانگین زنان: ۲٫۱۲ از ۵، میانگین مردان: ۲٫۱۴ از ۵)، ۵. مخفی کاری و مداخله (میانگین زنان: ۱٫۲۶ از ۵، میانگین مردان: ۱٫۱۶ از ۵)، ۶. سواستفاده از اعتبار (میانگین زنان: ۱٫۲۲ از ۵، میانگین مردان: ۱٫۲۰ از ۵)، ۷. فعالیت های پشت پرده (میانگین زنان: ۱٫۶۲ از ۵، میانگین مردان: ۱٫۶۲ از ۵)
Eret & Ok(2014)	ترکیه	۱. انجام تکالیف همراه با یک گروه و با کمک منابع اینترنتی (۸۰٫۱ درصد)، ۲. کپی کردن منابع از اینترنت (۷۶٫۷ درصد)، ۳. کپی حجم زیادی از مطالب با ذکر استناد (۷۴٫۴ درصد)، ۴. اشتباه نوشتاری (۷۱٫۲ درصد)، ۵. کپی مجاز کار دیگران روی اینترنت (۵۷ درصد)، ۶. پارافریز کردن مطالب اینترنتی به گونه ای که به ایده اصلی آسیب وارد شود (۵۷٫۵ درصد)، ۷. ارائه یک تکلیف در چند کلاس (۵۵٫۷ درصد)، ۸. کپی غیرمجاز کار دیگران روی اینترنت (۵۳٫۴ درصد)، ۹. انجام کار دیگران با کمک اینترنت (۵۱٫۳ درصد)، ۱۰. ترکیب چند منبع و گردآوری یک تکلیف کلاسی بدون استناد به منابع (۴۵٫۹ درصد)، ۱۱. استفاده از کار دیگران بدون استناد (۴۴٫۶ درصد)، ۱۲. استفاده از منابع بدون ذکر آنها (۴۴ درصد)، ۱۳. نیاوردن نام پدیدآوران در فهرست منابع و مآخذ (۴۰٫۹ درصد)، ۱۴. تغییر مطالب اینترنتی و استناد به آنها (۳۳٫۷ درصد)، ۱۵. ترجمه منابع اینترنتی و ادعای آن به عنوان فکر خود (۳۴٫۷ درصد)، ۱۶. آوردن نقل قول بدون استفاده از علامت نقل قول (۳۶ درصد)، ۱۷. استفاده از یک کار آماده اینترنتی به عنوان تکلیف (۳۲٫۱ درصد)، ۱۸. دستکاری داده های علمی روی اینترنت (۲۸ درصد)، ۱۹. تجزیه اطلاعات علمی روی اینترنت به دلخواه (۳۰٫۸ درصد)، ۲۰. داشتن افرادی که تکلیف انجام دهند (۳۰٫۳ درصد)، ۲۱. آوردن استناد در جای نامناسب در متن (۲۳٫۸ درصد)، ۲۲. استفاده از یک تکلیف قدیمی و تغییر اندک آن برای ارائه در یک کلاس دیگر (۲۳٫۱)، ۲۳. خرید و فروش تکلیف روی اینترنت (۱۸٫۹ درصد)، ۲۴. دستکاری اطلاعات (۱۷٫۹ درصد)، ۲۵. ادعای کاذب در استفاده از منابع (۱۷٫۱ درصد)، ۲۶. انتشار غیرمجاز کارهای دیگران رو اینترنت (۱۴٫۲ درصد)، ۲۷. ادعای کاذب انجام پژوهش (۱۴ درصد)، ۲۸. ذکر منابع برای اطلاعات غیرعلمی و جعلی روی اینترنت (۱۵٫۵ درصد)، ۲۹. آوردن منابع اشتباه (۱۳ درصد)، ۳۰. افزودن نام دوستان به فهرست پدیدآوران در حالی که کاری انجام نداده اند (۹٫۸ درصد)، ۳۱. تخریب آثار علمی دیگران از طریق اینترنت (۸٫۸ درصد)، ۳۲. فروش اثر شخصی از طریق اینترنت (۷ درصد).
Shmeleva (2016)	روسیه	۱. سرقت علمی شامل کپی بدون استناد مطالب، پارافریز کردن مطالب بدون استناد، و خرید مقاله (۲۹ درصد)، ۲. تقلب شامل نوشتن از روی دیگران سر جلسه امتحان، استفاده از یادداشت های غیرمجاز سر جلسه امتحان، و استفاده از موبایل برای تقلب (۲۹ درصد)

Trost (2009)

سوئد

۱. دروغ‌گویی در رابطه با شرایط پزشکی یا شرایط دیگر برای جلب توجه اساتید (۸۱ درصد)، ۲. دروغ‌گویی در رابطه با شرایط فیزیکی و دیگر شرایط برای تمدید انجام تکالیف (۷۹ درصد)، ۳. کپی مطالب در کارهای کلاسی بدون استناد (۶۱ درصد)، ۴. کپی کردن اثر یک دانشجوی دیگر با آگاهی خود او (۵۵ درصد)، ۵. کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۵۱ درصد)، ۶. اجازه دادن به یک دانشجوی دیگر جهت کپی تکلیف خود (۴۳ درصد)، ۷. دستکاری فهرست منابع و مآخذ (۴۰ درصد)، ۸. ارائه یک تکلیف خریداری شده از یک منبع خارجی (۳۱ درصد)، ۹. انجام تکالیف دیگران (۱۴ درصد)، ۱۰. تصحیح سوگیرانه آثار دیگران، زمانی که اساتید از دانشجویان می‌خواهند اثر همدیگر را نمره بدهند (۱۳ درصد)، ۱۱. پارافریز کردن بدون استناد (۹ درصد)، ۱۲. کپی تکلیف یک دانشجوی دیگر بدون آگاهی او (۹ درصد)، ۱۳. آوردن مواد و منابع غیرمجاز سر جلسه امتحان (۹ درصد)، ۱۴. دریافت اطلاعات مرتبط با پرسش‌های امتحان پیش از برگزاری (۴ درصد)، ۱۵. حصول اطمینان از وجود یک کتاب یا مجله با قرار دادن آن در قفسه‌های اشتباهی (۴ درصد)، ۱۶. تغییر عمدی داده‌ها (۲ درصد)، ۱۷. آوردن و بردن پاسخ پرسش‌های آزمون بین دو یا چند دانشجو (۱ درصد)، ۱۸. کپی کردن پاسخ‌های آزمون از روی دست افراد بدون آگاهی آنها (۱ درصد)، ۱۹. داده‌سازی (۱ درصد)، ۲۰. پیشنهاد رشوه یا چیزهایی از این دست برای جلب توجه اساتید (۰ درصد)، ۲۱. شرکت در امتحان به جای کسی دیگر (۰ درصد)

بدرفتاری دانشگاهی در بین دانشجویان سوئدی رایج به نظر می‌رسد. تقلب سر جلسه امتحان رایج‌تر از دیگر انواع بدرفتاری دانشگاهی است.

Subotic & Posic (2014)

کرواسی

۱. هر نوع تقلب در درس (۷۶ درصد حضوری، ۵۳ درصد برخط)، ۲. ارائه اثر فردی دیگر به عنوان اثر خود (۱۷ درصد حضوری، ۲۴ درصد برخط)، ۳. دریافت پاسخ پرسش‌ها جلسه امتحان (۷۸ درصد حضوری، ۵۴ درصد برخط)، ۴. استفاده از چت و ارسال پیام سر جلسه امتحان (۱۵ درصد حضوری، ۱۸ درصد برخط)، ۵. استفاده از مطالب در نگارش آثار خود بدون استناد (۵۳ درصد حضوری، ۴۰ درصد برخط)

لازم به ذکر است پژوهش‌های انجام شده در این زمینه بر مبنای خوداظهاری پاسخ دهندگان به پرسشنامه‌ها بوده است و میزان مصادیق سرقت علمی را خود افراد اعلام نموده‌اند. در جدول ۱ نتیجه کلی بیشترین مصادیق سرقت علمی و بدرفتاری دانشگاهی که توسط دانشجویان در کشورهای مختلف انجام شده، آمده است. این کشورها عبارتند از: اسپانیا، استرالیا، انگلستان، ایالات متحده، ایران، آفریقای جنوبی، پاکستان، پرغال، تایوان، ترکیه، روسیه، سوئد و کرواسی. به منظور پاسخ به سوالات در خصوص تفاوت مصادیق سرقت علمی در کشورهای توسعه یافته، در حال توسعه، منطقه و جهان اسلام در جداول ۲ الی ۵ دسته بندی کشورها صورت گرفت و مصادیق با نگاه کلی در هر دسته بندی تحلیل شدند.

جدول ۲. بیشترین مصادیق بدرفتاری دانشگاهی و سرقت علمی دانشجویان در کشورهای جهان

کشور	نتیجه (بیشترین مصادیق بدرفتاری دانشگاهی و سرقت علمی)
اسپانیا	در اسپانیا طبق مطالعات کومز و همکاران (۲۰۱۱) بیشترین نوع مصادیق و بدرفتاری دانشگاهی مربوط به اجازه تقلب به دیگران سر جلسه امتحان (۷۴٫۴ درصد)، و کپی و چسباندن یک متن از اینترنت در مقاله خود بدون استناد (۶۱٫۱ درصد) و کپی کردن بخش‌هایی از یک تکلیف پیش‌تر ارائه شده (۵۰ درصد)، و همچنین دستکاری فهرست منابع و مآخذ (۵۳٫۱ درصد) می‌شود و به طور کلی مطالعات کومز سالزار و وارگاس (۲۰۱۳) سرقت علمی را در بین دانشجویان ۵۳ درصد و واز کوئیز (۲۰۱۲) ۷۴٫۶ درصد اعلام کرده‌اند. که آمار بالایی را در زمینه سرقت علمی نشان می‌دهد.
استرالیا	در استرالیا طبق مطالعات بریمیل و استیونسون کلارک (۲۰۰۵) بیشترین مصادیق بدرفتاری دانشگاهی شامل: کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۵۴ درصد)، ادامه دادن به نوشتن پاسخ سوالات امتحان پس از پایان یافتن زمان قانونی (۵۳ درصد)، کپی نقل قول‌ها بدون آوردن علامت نقل قول (۴۹ درصد)، افزودن منابع استفاده نشده به فهرست منابع (۴۵ درصد) است. این در حالی است که مصادیق‌های بارزتر سرقت علمی همچون پارافریز نادرست و کپی کردن بدون استناد و ... میزان کمتری در بین دانشجویان استرالیایی اتفاق می‌افتد. همچنین مطالعات کورتیس و واردنگا (۲۰۱۶) نشان داد که چند جمله از یک منبع بدون استناد (۴۴٫۴۴ درصد) در بین دانشجویان شیوع دارد. مطالعات اریکسون و مک گی (۲۰۱۵) نیز نشان داد تقلب بیش از دیگر گونه‌های بدرفتاری دانشگاهی در میان دانشجویان شایع است و بیش از ۶۰ درصد دانشجویان گفته‌اند که دست‌کم مرتکب یکی از شکل‌های سرقت علمی شده‌اند.

انگلستان	در انگلستان مطالعات سلوین (۲۰۰۸) نشان داد کپی چند جمله از یک وبسایت در مقاله بدون استناد (۵۹ درصد) و از سایر کپی کردن های نادرست بدون ذکر منبع مانند "کپی پاراگراف، صفحه و یا مقاله" بیشتر است و سایر گویه های مصداق کپی کردن نادرست کمتر اتفاق می افتد. به طور کل سه پنجم دانشجویان اعتراف به سرقت علمی برخط طی یک سال گذشته کرده اند. همچنین مطالعه فالنتیک و سچ (۲۰۱۲) نشان داد ۲۳٫۴ درصد دانشجویان انگلیسی به طور میانگین سرقت علمی انجام می دهند.
ایالات متحده	در ایالات متحده مطالعات ریان و همکاران (۲۰۱۶) نشان داد بیشترین مصادیق بدرفتاری دانشجویان انگلیسی و سرقت علمی شامل انجام یک کار انفرادی با همکاری دیگران (۵۳ درصد) و ارائه یک کار کپی به عنوان کار خود دانشجو (۴۰ درصد) است. در مطالعه هنسلی و همکاران (۲۰۱۳) نیز بیشترین تقلب در امتحان (۵۱٫۷۱ درصد) و دسترسی به سوالات امتحان پیش از برگزاری (۴۱٫۱۰ درصد) گزارش شده است. یافته های کوزنسکی (۲۰۱۳) نیز نشان داد بیشترین مصادیق شامل: کار گروهی بر روی تکالیف فردی (۶۸٫۳ درصد)، کپی کردن تکلیف دانشجویی دیگر (۵۹٫۵ درصد)، داده سازی آزمایشگاهی (۵۷٫۱ درصد)، دریافت کمک غیرقانونی برای انجام تکالیف (۴۸٫۴ درصد)، کپی کردن برنامه کامپیوتری دانشجویی دیگر (۴۵٫۲ درصد) است. لوت هوپر و همکاران (۲۰۰۷) بیشترین مصادیق را شامل: دسترسی به سوالات امتحان پیش از برگزاری توسط دانشجویانی که پیش تر آزمون داده اند (۸۵ درصد)، کمک به دیگران در تقلب کردن (۷۰ درصد)، ارائه مقاله ای دارای جمله های کپی شده از آثار دیگر بدون استناد (۶۹ درصد)، ارائه مقاله ای دارای جمله های کپی شده از اینترنت بدون استناد (۶۵ درصد)، دریافت کمک غیرقانونی برای انجام تکالیف (۶۴ درصد)، کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر با آگاهی او (۶۰ درصد)، کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر بدون آگاهی او (۵۷ درصد)، افزودن فهرست منابع و مآخذ اشتباه (۴۷ درصد)، ارائه تکلیف کلاسی یا مقاله دانشجویی دیگر به نام خود (۴۴ درصد)، داده سازی آزمایشگاهی (۴۲ درصد) دریافتند. در مطالعه استفان، یانگ و کالابرس (۲۰۰۷) نیز بیشترین مصداق همکاری غیرمجاز (۴۶٫۴ درصد) بیان شده است. هارد و همکاران (۲۰۰۶) نیز بیشترین مصادیق را شامل کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۶۵٫۲ درصد)، اجازه به دیگران برای نوشتن پاسخ سوالات امتحان از روی دست شما بدون نقشه قبلی (۴۶٫۶ درصد)، ارائه یک تکلیف به چند کلاس (۴۲٫۹ درصد)، کپی مطالب از اینترنت در مقاله و ارائه مقاله به عنوان اثر خود (۳۹٫۴ درصد) می دانند.
ایران	در ایران مطالعه رضائزاد و رضایی (۲۰۱۳) نشان داد بیشترین مصداق در بین دانشجویان کپی یک جمله بدون استناد (۵۹ درصد) است.
آفریقای جنوبی	مانوندا و مانیویی (۲۰۰۰) نشان دادند میزانی از بدرفتاری در میان دانشجویان دیده می شود، با این حال این میزان بسیار کمتر از آن چیزی است که از دانشگاه های انگلستان و ایالات متحده گزارش شده است. از این میان بیشترین مصداق مربوط به پارافریز کردن بدون استناد (۳۴٫۴۸ درصد)، و کپی مطالب در تکلیف خود از منابع دیگر بدون استناد (۳۲٫۷۶ درصد) می باشد.
پاکستان	در پاکستان جیاس و همکاران (۲۰۱۴) بیشترین مصادیق را در حوزه سرقت علمی شناسایی (۳۴ درصد) کردند و شیرازی، جعفرص و معظم (۲۰۱۰) در مطالعه خود نشان دادند این میزان ۸۲ درصد می باشد. در مطالعه رمضان و همکاران (۲۰۱۲) نزدیک به ۲۴ درصد از دانشجویان اعتراف کرده اند که دست کم تا کنون یک بار به صورت عمدی مرتکب سرقت علمی شده اند.
پرتغال	در پرتغال فریر (۲۰۱۳) نشان داد بیشترین مصداق اجازه دادن به دیگران جهت تقلب سر جلسه امتحان (میانگین: ۳٫۱۹) است.
تایوان	در تایوان لین و ون (۲۰۰۶) در یافتند نزدیک به ۶۱٫۷۲ درصد دانشجویان تایوانی دست کم یک بار مرتکب یکی از گونه های بدرفتاری دانشگاهی شده اند. از این میان بیشترین مصداق را ارائه مقاله یا تکلیف خود به دیگران: ۸۷٫۶ درصد، گفتن پاسخ سوالات به دانشجویان دیگر: ۷۹٫۲ درصد، کمک غیرمجاز به دیگران در انجام تکالیفشان: ۷۹٫۱ درصد، استناد به منابع بدون رؤیت آنها: ۷۸٫۹ درصد، کپی کردن تکالیف دانشجویان دیگر: ۷۸٫۲ درصد، کپی کردن مطالب بدون استناد: ۷۳٫۷ درصد، تقلب از روی دست دیگران: ۷۴٫۸ درصد، استفاده از یادداشت تقلب: ۷۲٫۱ درصد و دستکاری فهرست منابع و مآخذ: ۵۵٫۶ درصد تشکیل می دهد. همچنین مطالعه یانگ، هوآنگ و چن (۲۰۱۳) بیشترین مصداق را همکاری غیرمجاز (میانگین زنان: ۲٫۱۲ از ۵، میانگین مردان: ۲٫۱۴ از ۵) می دانند.
ترکیه	در ترکیه ارت و اوکی (۲۰۱۴) در پژوهش خود دریافتند بیشترین مصادیق شامل: انجام تکالیف همراه با یک گروه و با کمک منابع اینترنتی (۸۰٫۱ درصد)، کپی کردن منابع از اینترنت (۷۶٫۷ درصد)، کپی حجم زیادی از مطالب با ذکر استناد (۷۴٫۴ درصد)، اشتباه نوشتاری (۷۱٫۲ درصد)، کپی مجاز کار دیگران روی اینترنت (۵۷ درصد)، پارافریز کردن مطالب اینترنتی به گونه ای که به ایده اصلی آسیب وارد شود (۵۷٫۵ درصد)، ارائه یک تکلیف در چند کلاس (۵۵٫۷ درصد) و کپی غیرمجاز کار دیگران روی اینترنت (۵۳٫۴ درصد) است. همچنین اکبالات و همکاران (۲۰۰۷) در پژوهش خود بیشترین مصداق را انجام تکالیف فردی از طریق مجامع اینترنتی همانند فوروم ها و بلاگ ها = میانگین ۲٫۴۵۶ از ۵ می دانند.
روسیه	در روسیه مطالعه شملوا (۲۰۱۶) نشان داد بیشترین مصداق شامل کپی بدون استناد مطالب، پارافریز کردن مطالب بدون استناد، و خرید مقاله (۲۹ درصد)، و تقلب شامل نوشتن از روی دیگران سر جلسه امتحان، استفاده از یادداشت های غیرمجاز سر جلسه امتحان، و استفاده از موبایل برای تقلب (۲۹ درصد) است.

سوئد

در سوئد طبق مطالعه تراست (۲۰۰۹) بیشتر مصادیق استفاده شده توسط دانشجویان دروغگویی در رابطه با شرایط پزشکی یا شرایط دیگر برای جلب توجه اساتید (۸۱ درصد)، دروغگویی در رابطه با شرایط فیزیکی و دیگر شرایط برای تمدید انجام تکالیف (۷۹ درصد)، کپی مطالب در کارهای کلامی بدون استناد (۶۱ درصد)، کپی کردن اثر یک دانشجوی دیگر با آگاهی خود او (۵۵ درصد)، کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۵۱ درصد) است. بدرفتاری دانشگاهی در بین دانشجویان سوئدی رایج به نظر می‌رسد. تقلب سر جلسه امتحان رایج تر از دیگر انواع بدرفتاری دانشگاهی است.

کرواسی

در کرواسی طبق یافته‌های سابوتیک و پازیک (۲۰۱۴) تقلب در درس (۷۶ درصد) و استفاده از مطالب در نگارش آثار خود بدون استناد (۵۳ درصد) بیشترین مصداق است.

استخراج داده‌ها نشان داد پژوهش‌های وارده در تحلیل که مصادیق و میزان سرقت علمی را بررسی کرده‌اند شامل کشورهای: اسپانیا، استرالیا، انگلستان، ایالات متحده، ایران، آفریقای جنوبی، پاکستان، پرتغال، تایوان، ترکیه، روسیه، سوئد و کرواسی و همچنین در پژوهشی که توسط فالتنیک و سچ (۲۰۱۲) انجام شد سرقت علمی به طور کلی در میان کشورهای انگلستان، چک، لهستان، لیتوانی، قبرس، بلغارستان نیز مقایسه شده است (انگلستان = ۲۳٫۴ درصد، چک = ۲۳٫۶ درصد، لهستان = ۳۸٫۵ درصد، لیتوانی = ۲۵ درصد، قبرس = ۹٫۱ درصد، بلغارستان = ۰ درصد) می‌باشند که در کار تحلیل نهایی کشورها از خروجی‌های این پژوهش نیز استفاده شد. در جدول ۳ دسته بندی کشورهای وارد شده برای تحلیل در پژوهش حاضر ارائه شده است.

جدول ۳. تقسیم بندی کشورها بر اساس نوع کشور

نوع کشور	کشور
کشورهای توسعه یافته	اسپانیا، استرالیا، انگلستان، ایالات متحده، پرتغال، سوئد، کرواسی، جمهوری چک، لهستان، لیتوانی، قبرس
کشورهای در حال توسعه	آفریقای جنوبی، ایران، پاکستان، ترکیه، روسیه، بلغارستان، چین (تایوان)
کشورهای جهان اسلام	ایران، پاکستان، ترکیه
کشورهای منطقه (کشورهای اطراف ایران)	ایران، پاکستان، ترکیه، روسیه

در پاسخ به پرسش "آیا مصادیق سرقت علمی در میان دانشجویان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه متفاوت است؟" یافته‌ها در جدول ۴ الی ۵ آمده است. تفاوت چشم گیری بین میزان و مصادیق سرقت علمی در بین دانشجویان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه به چشم نمی‌خورد. لیکن مطالعه جدول نشان می‌دهد در برخی مصداق‌ها تفاوت‌هایی کوچک وجود دارد. علاوه بر مصداق‌های سرقت علمی بیشتر تفاوت کشورهای در حال توسعه و توسعه یافته مربوط به بخش دلایل ارتکاب سرقت علمی و انگیزه‌های ارتکاب سرقت علمی بود که در بحث این پژوهش و در قالب سوالات این پژوهش نمی‌گنجد. همچنین در کشورهای توسعه یافته قوانین و مقررات مبارزه با سرقت علمی و آموزش‌های پیشگیری از آن بیشتر وجود داشت و میزان آشنایی و آگاهی دانشجویان با قوانین و مقررات مورد پژوهش‌های بسیاری بود، لیکن در کشورهای در حال توسعه در مرحله تدوین قوانین و مقررات هستند و در مرحله آغاز آموزش‌های جلوگیری از سرقت علمی می‌باشند.

جدول ۴. مصادیق بدرفتاری دانشگاهی و سرقت علمی در کشورهای توسعه یافته

کشور	نتیجه (بیشترین مصادیق بدرفتاری دانشگاهی و سرقت علمی)
اسپانیا	در اسپانیا طبق مطالعات کومز و همکاران (۲۰۱۱) بیشترین نوع مصداق و بدرفتاری دانشگاهی مربوط به اجازه تقلب به دیگران سر جلسه امتحان (۷۴٫۴ درصد)، و کپی و چسباندن یک متن از اینترنت در مقاله خود بدون استناد (۶۱٫۱ درصد) و کپی کردن بخش‌هایی از یک تکلیف پیش تر ارائه شده (۵۰ درصد)، و همچنین دستکاری فهرست منابع و مآخذ (۵۳٫۱ درصد) می‌شود و به طور کلی مطالعات کومز سازار و وارگاس (۲۰۱۳) سرقت علمی را در بین دانشجویان ۵۳ درصد و واز کوئیز (۲۰۱۲) ۷۴٫۶ درصد اعلام کرده‌اند. که آمار بالایی را در زمینه سرقت علمی نشان می‌دهد.

استرالیا	در استرالیا طبق مطالعات بریمبل و استیونسون کلارک (۲۰۰۵) بیشترین مصداق بدرفتاری دانشگاهی شامل: کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۵۴ درصد)، ادامه دادن به نوشتن پاسخ سوالات امتحان پس از پایان یافتن زمان قانونی (۵۳ درصد)، کپی نقل قول‌ها بدون آوردن علامت نقل قول (۴۹ درصد)، افزودن منابع استفاده نشده به فهرست منابع (۴۵ درصد) است. این در حالی است که مصداق‌های بارزتر سرقت علمی همچون پارافرایز نادرست و کپی کردن بدون استناد و ... میزان کمتری در بین دانشجویان استرالیایی اتفاق می‌افتد. همچنین مطالعات کورتیس و واردنگا (۲۰۱۶) نشان داد کپی چند جمله از یک منبع بدون استناد (۴۴,۴۴ درصد) در بین دانشجویان شیوع دارد. مطالعات اریکسون و مک‌گی (۲۰۱۵) نیز نشان داد تقلب بیش از دیگر گونه‌های بدرفتاری دانشگاهی در بیان دانشجویان شایع است و بیش از ۶۰ درصد دانشجویان گفته‌اند که دست کم مرتکب یکی از شکل‌های سرقت علمی شده‌اند.
انگلستان	در انگلستان مطالعات سلوین (۲۰۰۸) نشان داد کپی چند جمله از یک وب‌سایت در مقاله بدون استناد (۵۹ درصد) و از سایر کپی کردن‌های نادرست بدون ذکر منبع مانند "کپی پاراگراف، صفحه و یا مقاله" بیشتر است و سایر گونه‌های مصداق کپی کردن نادرست کمتر اتفاق می‌افتد. به طور کل سه پنجم دانشجویان اعتراف به سرقت علمی برخط طی یک سال گذشته کرده‌اند. همچنین مطالعه فالتنیک و سج (۲۰۱۲) نشان داد ۲۳,۴ درصد دانشجویان انگلیسی به طور میانگین سرقت علمی انجام می‌دهند.
ایالات متحده	در ایالات متحده مطالعات ریان و همکاران (۲۰۱۶) نشان داد بیشترین مصداق بدرفتاری دانشگاهی و سرقت علمی شامل انجام یک کار انفرادی با همکاری دیگران (۵۳ درصد) و ارائه یک کار کپی به عنوان کار خود دانشجوی (۴۰ درصد) است. در مطالعه هنسلی و همکاران (۲۰۱۳) نیز بیشترین تقلب در امتحان (۵۱,۷۱ درصد) و دسترسی به سوالات امتحان پیش از برگزاری (۴۱,۱۰ درصد) گزارش شده است. یافته‌های کوزنسکی (۲۰۱۳) نیز نشان داد بیشترین مصداق شامل: کار گروهی بر روی تکالیف فردی (۶۸,۳ درصد)، کپی کردن تکلیف دانشجویی دیگر (۵۹,۵ درصد)، داده‌سازی آزمایشگاهی (۵۷,۱ درصد)، دریافت کمک غیرقانونی برای انجام تکالیف (۴۸,۴ درصد)، کپی کردن برنامه کامپیوتری دانشجویی دیگر (۴۵,۲ درصد) است. لاوت هوپر و همکاران (۲۰۰۷) بیشترین مصداق را شامل: دسترسی به سوالات امتحان پیش از برگزاری توسط دانشجویانی که پیش‌تر آزمون داده‌اند (۸۵ درصد)، کمک به دیگران در تقلب کردن (۷۰ درصد)، ارائه مقاله‌ای دارای جمله‌های کپی شده از آثار دیگر بدون استناد (۶۹ درصد)، ارائه مقاله‌ای دارای جمله‌های کپی شده از اینترنت بدون استناد (۶۵ درصد)، دریافت کمک غیرقانونی برای انجام تکالیف (۶۴ درصد)، کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر با آگاهی او (۶۰ درصد)، کپی کردن پاسخ سوالات امتحان از روی دست یکی دیگر بدون آگاهی او (۵۷ درصد)، افزودن فهرست منابع و مآخذ اشتباه (۴۷ درصد)، ارائه تکلیف کلاسی یا مقاله دانشجویی دیگر به نام خود (۴۴ درصد)، داده‌سازی آزمایشگاهی (۴۲ درصد) دریافتند. در مطالعه استفان، یانگ و کالابرس (۲۰۰۷) نیز بیشترین مصداق همکاری غیرمجاز (۴۶,۴ درصد) بیان شده است. هارد و همکاران (۲۰۰۶) نیز بیشترین مصداق را شامل کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۶۵,۲ درصد)، اجازه به دیگران برای نوشتن پاسخ سوالات امتحان از روی دست شما بدون نقشه قبلی (۴۶,۶ درصد)، ارائه یک تکلیف به چند کلاس (۴۲,۹ درصد)، کپی مطالب از اینترنت در مقاله و ارائه مقاله به عنوان اثر خود (۳۹,۴ درصد) می‌دانند.
پرتغال	در پرتغال فریر (۲۰۱۳) نشان داد بیشترین مصداق اجازه دادن به دیگران جهت تقلب سر جلسه امتحان (میانگین: ۳,۱۹) است.
سوئد	در سوئد طبق مطالعه تراست (۲۰۰۹) بیشتر مصداق استفاده شده توسط دانشجویان دروغگویی در رابطه با شرایط پزشکی یا شرایط دیگر برای جلب توجه اساتید (۸۱ درصد)، دروغگویی در رابطه با شرایط فیزیکی و دیگر شرایط برای تمدید انجام تکالیف (۷۹ درصد)، کپی مطالب در کارهای کلاسی بدون استناد (۶۱ درصد)، کپی کردن اثر یک دانشجوی دیگر با آگاهی خود او (۵۵ درصد)، کار گروهی بر روی یک تکلیف انفرادی (۵۱ درصد) است. بدرفتاری دانشگاهی در بین دانشجویان سوئدی رایج به نظر می‌رسد. تقلب سر جلسه امتحان رایج‌تر از دیگر انواع بدرفتاری دانشگاهی است.
کرواسی	در کرواسی طبق یافته‌های سابوتیک و پازیک (۲۰۱۴) تقلب در درس (۷۶ درصد) و استفاده از مطالب در نگارش آثار خود بدون استناد (۵۳ درصد) بیشترین مصداق است.
جمهوری چک	۲۳,۶ درصد سرقت علمی
لهستان	۳۸,۵ درصد سرقت علمی
لیتوانی	۲۵ درصد سرقت علمی
قبرس	۹,۱ درصد سرقت علمی

جدول ۵. مصادیق بدرفتاری دانشگاهی و سرقت علمی در کشورهای در حال توسعه

کشور	نتیجه (بیشترین مصادیق بدرفتاری دانشگاهی و سرقت علمی)
ایران	در ایران مطالعه رضانزاد و رضایی (۲۰۱۳) نشان داد بیشترین مصداق در بین دانشجویان کپی یک جمله بدون استناد (۵۹ درصد) است.
آفریقای جنوبی	مانوندا و مانیوی (۲۰۰۰) نشان دادند میزان از بدرفتاری در میان دانشجویان دیده می شود، با این حال این میزان بسیار کمتر از آن چیزی است که از دانشگاه های انگلستان و ایالات متحده گزارش شده است. از این میان بیشترین مصداق مربوط به پارافریز کردن بدون استناد (۳۴٫۴۸ درصد)، و کپی مطالب در تکلیف خود از منابع دیگر بدون استناد (۳۲٫۷۶ درصد) می باشد.
پاکستان	در پاکستان جیاس و همکاران (۲۰۱۴) بیشترین مصادیق را در حوزه سرقت علمی شناسایی (۳۴ درصد) کردند و شیرازی، جعفرص و معظم (۲۰۱۰) در مطالعه خود نشان دادند این میزان ۸۲ درصد می باشد. در مطالعه رمضان و همکاران (۲۰۱۲) نزدیک به ۲۴ درصد از دانشجویان اعتراف کرده اند که دست کم تا کنون یک بار به صورت عمدی مرتکب سرقت علمی شده اند.
تایوان	در تایوان لین و ون (۲۰۰۶) در یافتند نزدیک به ۶۱٫۷۲ درصد دانشجویان تایوانی دست کم یک بار مرتکب یکی از گونه های بدرفتاری دانشگاهی شده اند. از این میان بیشترین مصداق را ارائه مقاله یا تکلیف خود به دیگران: ۸۷٫۶ درصد، گفتن پاسخ سوالات به دانشجویان دیگر: ۷۹٫۲ درصد، کمک غیرمجاز به دیگران در انجام تکالیفشان: ۷۹٫۱ درصد، استناد به منابع بدون رؤیت آنها: ۷۸٫۹ درصد، کپی کردن تکالیف دانشجویان دیگر: ۷۸٫۲ درصد، کپی کردن مطالب بدون استناد: ۷۳٫۷ درصد، تقلب از روی دست دیگران: ۷۴٫۸ درصد، استفاده از یادداشت تقلب: ۷۲٫۱ درصد و دستکاری فهرست منابع و مآخذ: ۵۵٫۶ درصد تشکیل می دهد. همچنین مطالعه یانگ، هوآنگ و چن (۲۰۱۳) بیشترین مصداق را همکاری غیرمجاز (میانگین زنان: ۲٫۱۲ از ۵، میانگین مردان: ۲٫۱۴ از ۵) می داند.
ترکیه	در ترکیه ارت و اوکی (۲۰۱۴) در پژوهش خود دریافتند بیشترین مصادیق شامل: انجام تکالیف همراه با یک گروه و با کمک منابع اینترنتی (۸۰٫۱ درصد)، کپی کردن منابع از اینترنت (۷۶٫۷ درصد)، کپی حجم زیادی از مطالب با ذکر استناد (۷۴٫۴ درصد)، اشتباه نوشتاری (۷۱٫۲ درصد)، کپی مجاز کار دیگران روی اینترنت (۵۷ درصد)، پارافریز کردن مطالب اینترنتی به گونه ای که به ایده اصلی آسیب وارد شود (۵۷٫۵ درصد)، ارائه یک تکلیف در چند کلاس (۵۵٫۷ درصد) و کپی غیرمجاز کار دیگران روی اینترنت (۵۳٫۴ درصد) است. همچنین اکبالات و همکاران (۲۰۰۷) در پژوهش خود بیشترین مصداق را انجام تکالیف فردی از طریق مجامع اینترنتی همانند فوروم ها و بلاگ ها = میانگین ۲٫۴۵۶ از ۵ می دانند.
روسیه	در روسیه مطالعه شملوا (۲۰۱۶) نشان داد بیشترین مصداق شامل کپی بدون استناد مطالب، پارافریز کردن مطالب بدون استناد، و خرید مقاله (۲۹ درصد)، و تقلب شامل نوشتن از روی دیگران سر جلسه امتحان، استفاده از یادداشت های غیرمجاز سر جلسه امتحان، و استفاده از موبایل برای تقلب (۲۹ درصد) است.
بلغارستان	۰ درصد سرقت علمی

در کشورهای توسعه یافته مانند اسپانیا مطالعات کومز سالزار و وارگاس (۲۰۱۳) سرقت علمی را در بین دانشجویان ۵۳ درصد و واز کوئیز (۲۰۱۲) ۷۴٫۶ درصد اعلام کرده اند. که آمار بالایی را در زمینه سرقت علمی نشان می دهد. در استرالیا مطالعات اریکسون و مک گی (۲۰۱۵) نیز نشان داد تقلب بیش از دیگر گونه های بدرفتاری دانشگاهی در میان دانشجویان شایع است و بیش از ۶۰ درصد دانشجویان گفته اند که دست کم مرتکب یکی از شکل های سرقت علمی شده اند. در انگلستان مطالعات سلوین (۲۰۰۸) به طور کل سه پنجم دانشجویان اعتراف به سرقت علمی برخط طی یک سال گذشته کرده اند. همچنین مطالعه فالتنیک و سچ (۲۰۱۲) نشان داد ۲۳٫۴ درصد دانشجویان انگلیسی به طور میانگین سرقت علمی انجام می دهند. در ایالات متحده مطالعات مختلف نشان داد انواع مصادیق سرقت علمی به طور کلی رایج تر است. در پرتغال فریر (۲۰۱۳) نشان داد بیشترین مصداق اجازه دادن به دیگران جهت تقلب سر جلسه امتحان (میانگین: ۳٫۱۹) است. بدرفتاری دانشگاهی در بین دانشجویان سوئدی رایج به نظر می رسد. تقلب سر جلسه امتحان رایج تر از دیگر انواع بدرفتاری دانشگاهی است. ۲۳٫۶ درصد سرقت علمی در جمهوری چک، ۳۸٫۵ درصد سرقت علمی در لهستان، ۲۵ درصد سرقت علمی در لیتوانی و ۹٫۱ درصد سرقت علمی در قبرس گزارش شده است که نشان از نسبی بودن میزان سرقت علمی در کشورهای توسعه یافته است و البته میزان آن در کل نزدیک به نیمی از دانشجویان است و بیشترین مصادیق مربوط به تقلب در تکالیف کلاسی و تقلب در جلسه امتحان است.

در مقابل در کشورهای در حال توسعه مانند ایران، بیشترین مصداق در بین دانشجویان کپی یک جمله بدون استناد (۵۹ درصد) است. همچنین در آفریقای جنوبی میزانی از بدرفتاری در میان دانشجویان دیده می‌شود، با این حال این میزان بسیار کمتر از آن چیزی است که از دانشگاه‌های انگلستان و ایالات متحده گزارش شده است. از این میان بیشترین مصداق مربوط به پارافریز کردن بدون استناد (۳۴,۴۸ درصد)، و کپی مطالب در تکلیف خود از منابع دیگر بدون استناد (۳۲,۷۶ درصد) می‌باشد. در ترکیه نیز بیشترین مصداق شامل: انجام تکالیف همراه با یک گروه و با کمک منابع اینترنتی، کپی کردن منابع از اینترنت، پارافریز کردن مطالب اینترنتی به گونه‌ای که به ایده اصلی آسیب وارد شود، همچنین انجام تکالیف فردی از طریق مجامع اینترنتی همانند فوروم‌ها و بلاگ‌ها است. در روسیه بیشترین مصداق شامل کپی بدون استناد مطالب، پارافریز کردن مطالب بدون استناد، و خرید مقاله است. در تایوان کپی کردن مطالب بدون استناد و دستکاری فهرست منابع و مآخذ، همکاری غیرمجاز از بیشترین مصداق سرقت علمی است و در بلغارستان میزان مصداق سرقت علمی نزدیک به صفر درصد گزارش شده است.

۴. نتیجه‌گیری

در مطالعات انجام شده مصداق سرقت علمی و میزان آن بررسی شد. این مطالعات در کشورهای: اسپانیا، استرالیا، انگلستان، ایالات متحده، ایران، آفریقای جنوبی، پاکستان، پرتغال، تایوان، ترکیه، روسیه، سوئد و کرواسی انجام شده است. در خصوص تفاوت مصداق‌های سرقت علمی در کشورهای توسعه یافته، در حال توسعه، منطقه و جهان اسلام، استخراج داده‌ها نشان داد تفاوت چشم‌گیری بین میزان و مصداق سرقت علمی در بین دانشجویان کشورهای توسعه یافته و در حال توسعه به چشم نمی‌خورد. لیکن در برخی مصداق‌ها تفاوت‌هایی کوچک وجود دارد. علاوه بر مصداق‌های سرقت علمی بیشتر تفاوت کشورهای در حال توسعه و توسعه یافته مربوط به بخش دلایل ارتکاب سرقت علمی و انگیزه‌های ارتکاب سرقت علمی بود. نکته مهم در این زمینه وجود قوانین و مقررات مبارزه با سرقت علمی و آموزش‌های پیشگیری از آن در کشورهای توسعه یافته بود و میزان آشنایی و آگاهی دانشجویان با قوانین و مقررات مورد بررسی پژوهش‌های بسیاری قرار گرفته بود، لیکن در کشورهای در حال توسعه در مرحله تدوین قوانین و مقررات هستند و در مرحله آغاز آموزش‌های جلوگیری از سرقت علمی می‌باشند. همانطور که مشخص است مصداق سرقت علمی در کشورهای توسعه یافته (اسپانیا، استرالیا، انگلستان، ایالات متحده، پرتغال، سوئد، کرواسی، جمهوری چک، لهستان، لیتوانی، قبرس) و در حال توسعه (آفریقای جنوبی، ایران، پاکستان، ترکیه، روسیه، بلغارستان، چین (تایوان)) متفاوت است. در کشورهای توسعه یافته بیشتر مصداق شامل تقلب در تکالیف کلاسی و تقلب در جلسه امتحان است که از مصداق بدرفتاری دانشگاهی است و کمتر مصداق سرقت علمی محسوب می‌شود و در کشورهای در حال توسعه بیشتر مصداق مرتبط با سرقت علمی خصوصاً مصداق کپی کردن نادرست و استناد نادرست و پارافریز کردن نادرست است و همچنین همکاری‌های غیرمجاز مانند سایه نویسی و تبانی است. نکته قابل توجه این است که در هردوی کشورهای دستکاری (جعل و تحریف) اطلاعات در بین دانشجویان دانشگاه در کمترین میزان مصداق است. به نظر میرسد برنامه ریزی جهت کاهش مصداق سرقت علمی با تاکید بر مصداق‌های به دست آمده در هر دسته از کشورها جهت کاهش و پیشگیری از این موضع می‌تواند مفید و موثر باشد.

مراجع

1. Ataie-Ashtiani, B. (2017). Chinese and Iranian scientific publications: Fast growth and poor ethics. *Science and Engineering Ethics*, 23(1), 317–319. doi:10.1007/s11948-016-9766-1
2. Bohannon, J. 2015. Study of massive preprint archive hints at the geography of plagiarism. *sciencemag.org* 2014 [cited May 01 2015]. Available from <http://news.sciencemag.org/scientific-community/2014/12/study-massive-preprint-archive-hints-geography-plagiarism>.
3. Qiu J. Publish or perish in China. *Nature*. 2010;463(7278):142-143. doi:10.1038/463142a

۴. رسولی، بهروز، حمیدرضا مختاری اسکى، مجید نبوى، مرتضى نبى ميبدى، مریم نظرى، سيروس علیدوستى (۱۳۹۴). بررسی عوامل مؤثر بر کسب

- وکار سایه‌نویسى در پایان‌نامه‌ها و رساله‌هاى تحصیلات تکمیلی در ایران. طرح پژوهشى. پژوهشگاه علوم و فناوری اطلاعات ایران.
5. Comas, Rubén, Jaume Sureda, Antonio Casero, and Mercè Morey. 2011. La integridad académica entre el alumnado universitario español. *Estudios pedagógicos (Valdivia)* 37 (1): 207-225.
 6. Gómez, Jaime, Idana Salazar, and Pilar Vargas. 2013. Dishonest behavior and plagiarism by university students: An application to management studies. In *Procedia-Social and Behavioral Sciences*.
 7. Vázquez, Rosa. 2012. The Art Of Tailoring In University Works: Academic Plagiarism. The Case Of Primary Education Degree Studies In The University Of Cadiz. In *INTED2012 Proceedings*, pp. 4541-4546.
 8. Curtis, Guy J., and Lucia Vardanega. 2016. Is plagiarism changing over time? A 10-year time-lag study with three points of measurement. *Higher Education Research & Development* 35 (6): 1167-1179.
 9. Brimble, Mark, and Peta Stevenson-Clarke. 2005. Perceptions of the prevalence and seriousness of academic dishonesty in Australian universities. *The Australian Educational Researcher* 32 (3): 19-44.
 10. Marsden, Helen, Marie Carroll, and James T. Neill. 2005. Who cheats at university? A self-report study of dishonest academic behaviours in a sample of Australian university students. *Australian Journal of Psychology* 57 (1): 1-10.
 11. Eriksson, Li, and Tara Renae McGee. 2015. Academic dishonesty amongst Australian criminal justice and policing university students: individual and contextual factors. *International Journal for Educational Integrity* 11 (1): 5.
 12. Selwyn, Neil. 2008. 'Not necessarily a bad thing...': A study of online plagiarism amongst undergraduate students. *Assessment & Evaluation in Higher Education* 33 (5): 465-479.
 13. Foltýnek, Tomáš, and František Čech. 2012. Attitude to plagiarism in different European countries. *Acta Universitatis Agriculturae et Silviculturae Mendelianae Brunensis* 60 (7): 71-80.
 14. Ryan, Teresa J., Colleen Janeiro, and William E. Howard. 2016. Perception of Academic Integrity among Students and Faculty: A Compari-son of the Ethical Gray Area. In *ASEE's 123rd annual Conference & Exposition*, New Orleans, LA.
 15. Hensley, L. C., K. M. Kirkpatrick, and J. M. Burgoon. 2013. Relation of gender, course enrollment, and grades to distinct forms of academic dishonesty. *Teaching in Higher Education* 18 (8): 895-907.
 16. Kuczenski, Jessica A. 2013. Student Ethics in Engineering: A Comparison of Ethics Survey Results from Undergraduate Engineering Students at Three Different Engineering Programs and Institutions. In *120th ASEE Annual Conference & Exposition*, Atlanta.
 17. Lovett-Hooper, Gwena, Meera Komarraju, Rebecca Weston, and Stephen J. Dollinger. 2007. Is plagiarism a forerunner of other deviance? Imagined futures of academically dishonest students. *Ethics & Behavior* 17 (3): 323-336.
 18. Stephens, Jason M., Michael F. Young, and Thomas Calabrese. 2007. Does moral judgment go offline when students are online? A comparative analysis of undergraduates' beliefs and behaviors related to conventional and digital cheating. *Ethics & Behavior* 17 (3): 233-254.
 19. Spear, J.A., & Miller, A.N. (2012). The Effects of Instructor Fear Appeals and Moral Appeals on Cheating-Related Attitudes and Behavior of University Students. *Ethics & Behavior*; 22(3):1-25.

20. Hard, Stephen F., James M. Conway, and Antonia C. Moran. 2006. Faculty and college student beliefs about the frequency of student academic misconduct. *The Journal of Higher Education* 77 (6): 1058-1080.
21. Scanlon, Patrick M., and David R. Neumann. 2002. Internet plagiarism among college students. *Journal of College Student Development* 43 (3): 374.
22. Rezanejad, Atefeh, and Saeed Rezaei. 2013. Academic dishonesty at universities: The case of plagiarism among Iranian language students. *Journal of academic ethics* 11 (4): 275-295.
23. Mwamwenda, TUNTUFYE S., and L. A. Monyooe. 2000. Cheating among University of Transkei students. *Psychological reports* 87 (1): 148-150.
24. Ghias, Kulsoom, Ghulam Rehmani Lakho, Hamna Asim, Iqbal Syed Azam, and Sheikh Abdul Saeed. 2014. Self-reported attitudes and behaviours of medical students in Pakistan regarding academic misconduct: a cross-sectional study. *BMC medical ethics* 15 (1): 43.
25. Shirazi, Bushra, Aamir M. Jafarey, and Farhat Moazam. 2010. Plagiarism and the medical fraternity: a study of knowledge and attitudes. *JPM. The Journal of the Pakistan Medical Association* 60 (4): 269.
26. Ramzan, Muhammad, Muhammad Asif Munir, Nadeem Siddique, and Muhammad Asif. 2012. Awareness about plagiarism amongst university students in Pakistan. *Higher Education* 64 (1): 73-84.
27. Freire, Carla. 2014. Academic misconduct among Portuguese economics and business undergraduate students-a comparative analysis with other major students. *Journal of academic ethics* 12 (1): 43-63.
28. Lin, Chun-Hua Susan, and Ling-Yu Melody Wen. 2007. Academic dishonesty in higher education—a nationwide study in Taiwan. *Higher Education* 54 (1): 85-97.
29. Yang, Shu Ching, Chiao-Ling Huang, and An-Sing Chen. 2013. An investigation of college students' perceptions of academic dishonesty, reasons for dishonesty, achievement goals, and willingness to report dishonest behavior. *Ethics & Behavior* 23 (6): 501-522.
30. Eret, Esra, and Ahmet Ok. 2014. Internet plagiarism in higher education: tendencies, triggering factors and reasons among teacher candidates. *Assessment & Evaluation in Higher Education* 39 (8): 1002-1016.
31. Shmeleva, Evgeniia. 2016. Plagiarism and Cheating in Russian Universities: The Role of the Learning Environment and Personal Characteristics of Students. In *Educational Studies* (1): 84–109.
32. Trost, Kari. 2009. Psst, have you ever cheated? A study of academic dishonesty in Sweden. *Assessment & Evaluation in Higher Education* 34 (4): 367-376.
33. Subotic, Danijela, and Patrizia Poscic. 2014. Academic dishonesty in a partially online environment: a survey. In *Proceedings of the 15th International Conference on Computer Systems and Technologies*, pp. 401-408. ACM.